

Muamma Bir Sona Doğru

– Ayşenur... · 28 Ocak 2016

"Ne bir el değmiş
Ne bir yel...
Sussan bir rüzgâr alır başını
Dağıtır ortalığı...
Susmasan kim bilir kimler
Delecek karanlığı..."

Acının en kutsal yanıydı gözyaşı dökmek
Yalnızlık ona binaen dikilen en sade varlık
Dipsiz bir kuyunun etrafında
Sergüzeştliğin volta attığı ipin ucunda
Sürgün yemiş çaresizliğim vardı
Kimin umurunda...

Dar bir geçit
Köhne bir yer altı sahnesi kadar ayyuka çıkmış.
Adımlar ezerdi lime lime karanlığı
Hep aynı hikâye
Hep aynı satırlar...
Biraz mutluluk ardından terk edilmiş bir ülkenin
Sıra dışı macerasıydık işte hepimiz.

Akşamlar, sabahlar kadar coşkulu olmuyor
Bir yıldızı kayıp gece
Bir de aklını oynatmış insan kalıyor ortada
Kiminin elleri
Kiminin kefeni sımsıkı
Hep bir ağızdan
Vah'lar bir şahane...

Diyorum ki,
Geldi gidiyor zaman
Ömür de onunla kol kola
Tutabildiğin ne varsa ellerinde

Biraz sıyrılan bitenden
Sona doğru giden yolların
Kaldırımlarında nefes almayı öğren
Ve takip et yeşil ışıkları.

Kalmadı kalmayacak kimseye
Yalanı, yalnızlığı, acımasızlığı fık atan bu dünya
Koy kalbine elini
Rahatsan kaygı da tasa da bir kenara...
En iyi son
Bilinmeyen sondan mutlak daha güzel ve rahat.
İçini ferahlat
ve gülümse...

Not:

"Dört duvarlarından bile gizlediklerin varsa heybende
Sonu düşünmek en hazin öyküsüdür ömrünün.
Ama Ellerin titremiyorsa, gözlerin parlaksa ve gülebiliyorsan,
kalbinin kabullenebildiği her olgu, mahreminden çıkabiliyorsa kolayca;
dünyanın en mühim işi seninkidir.
Yol senin.
buyur..."

(A)y(Ş)enur(K)ayaaydoğan